

(א) נפישו ממנה צפרש"י
 עירובין ה' ד"ה והאמר;
 (ב) נפישוין י' מה' סו:
 ע"פ: מסת' ד' מה' לו:
 (ג) ז"ל עקרה וביא
 א"י וינקטין; (ד) נבאשת
 (ה) נבאשת י"ן;
 (ו) נפישוין ז"ל; (ז) ז"ל
 חמישי מ"ג; (ח) נקראות
 פ"ה מ"א; (ט) נמאן ע"ך
 (י) לפני שם סיוטא;

תורה אור השלם

1. וְגִבְרַת אֵת אֵיבֶיךָ
 אִשְׁרֵי יִשְׁלַחְנוּ יְיָ עִיר
 בְּרָעַב וּבְצָמָא וּבְעִירִים
 וּבְחֹסֶר מַלְאָךְ עַל בְּרִיךְ
 עַל אֲרָךְ עֵד הַשְּׁמִידוֹ
 אֲרָךְ: דברים כ"ג מה
 ה' הסלה ל'ב עובי
 ה'רפא ל'קל תחלואי:
2. הַנֶּפֶשׁ לֹא תִשָּׂא
 אֶת צֶן חֲזָרוֹ תוֹרֵה מַעֲלָה
 עָלֶיךָ: נפש אשר עשו
 בחזקו: ה' ס' כל מושל
 נפש: להמיטו אפי' וצו
 אפילו ימוס: (נמשפט
 עמדו היום) (ל' עבדיך.
 דכין שנשפט נשיצה
 של מעלה הכל נעשו
 עבדיו של הקב"ה לפרע
 הימנו: גברא גבוה
 הוי רכיב גירדנא וטרא.
 פרדה קטנה: פיסורא.
 גשר: ואספוט. נמפחה
 הפרדה וקדיה מינה
 ושכיב. ואע"פ שהפרדה
 נמוכה ואילו היה ארוך
 כל כך דלא נפל אלא מעט
 מת: אקרוסא. פכרדע.
 ועקרב אילו יכול לשוט
 צהר ושאו פכרדע עליו
 להצניו צהר לנשוך את
 האיש: תהלים ק"ט צ"א

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה למשפטין
 עמדו היום כי הכל
 עבדיך:

הגהות הגר"א

[א] גמ' קישא לעינא
 ואלאסא ל'כ"ל וכו' נפישו
 הראש"י:

מוסף רש"י

נקטינן. מסורת מאטומי,
 מנהג מכוונת (שורבין)
 ה. אמר רב יוסף לא
 שמעי לי הדרא שמענא.
 רב יוסף תלה זכמו
 תמירו והיה אפי' תלמידי
 מכוונת (שורבין מה' סו: עב
 מכוונת ד' וכו' דה' לו:).
 שחלצתו חמה. שלפמ,
 יטלה מנופי חמה, הוא
 המור הקדמון, תלפלו לשון
 (השע' ה) חלן מהס
 (ברכות ד:).

ושטיה. עור לאכול עליו: זלא מלה וזלא רצב. דמלפת זהו:
 רצב. שומן: דלא ביה כולא ביה. מי שיש צו דעת כמי שיש צו הכל
 שאינו נחסר כלום: דא קני מה חסר. מי שקנה דעת אינו חסר
 כלום: חוזר לימי עלומיו. דעשה כתינוק שלא טעם טעם חטא:

שנא' רוטפש. כלומר כשעת רטוב
 ופש כמו (פרו ורצו) מתרגמינן פשו
 וקנו: מנוער. מן החולי ישוב כמו
 שהיה בימי עלומיו: כל משכבו הפכה
 חליו. כל סדר הלעת למודו המסודר
 לו נהפך לו בחלו ומשכמו: פליסר
 אפי הלפסא. שהיה שונה למודו
 צ"ג פניס: שיפא אזלו ליה. ששכסו:
 קלרא. כובס: אסא עשית אוסי
 וחס חייל. דגמר להו דכל המלמד
 את צן חזרו תורה מעלה עליו
 הכתוב כאילו עשאו שנאמר (ו) ואת
 הנפש אשר עשו בחזקו: הכל מושל
 צו. להמיטו אפי' וצו אפילו ימוס:
 (נמשפט עמדו היום) (ל' עבדיך.
 דכין שנשפט נשיצה של מעלה הכל
 נעשו עבדיו של הקב"ה לפרע
 הימנו: גברא גבוה הוי רכיב גירדנא
 וטרא. פרדה קטנה: פיסורא.
 גשר: ואספוט. נמפחה
 הפרדה וקדיה מינה ושכיב.
 ואע"פ שהפרדה נמוכה ואילו היה ארוך
 כל כך דלא נפל אלא מעט מת:
 אקרוסא. פכרדע. ועקרב אילו יכול
 לשוט צהר ושאו פכרדע עליו להצניו
 צהר לנשוך את האיש: תהלים ק"ט צ"א

מטהר באשזרון ואין מטהר צוחליו אלא עד המקום שהיה יכול להלך
 מתחילתו. והיינו נמי דמתן צפרק"י ראשון למקומו מעיין שהוא מושך
 כנל רצה עליו מים והמשיכו הרי הוא כמות שהיה היה עומד
 ורצה עליו והמשיכו שיה למקומו לטהר באשזרון ולמעין להטביל
 צו בכל שהוא וה"פ מעיין שהיה

מושך מעט מעט כנל זה שהוא שרץ
 קטן מרובה הרגלים והמשיכו עכשיו
 בשטוף אכל אינו נמשך אלא באותו
 מקום שהיה מהלך צו מתחילתו הרי
 הוא כמות שהיה וסיפא קמי דאס
 היה עומד כלומר שלא היה נמשך
 כלל ורצה עליו והמשיכו שני דיני
 יש צו דנמקוס שלא היה מהלך
 מתחלתו שיה למקומו שררץ אשזרון
 וה"ה שאין מטבילין צו בכל שהוא
 ונמקוס שהיה עומד מתחלתו שיה
 למעין להטביל צו בכל שהוא ומינה
 שהוא מטהר צוחליו. נמלא לפי דעת
 זה שאפי' צומן גשמים שההרות
 רבים אדם טובל צהרות שאין
 מוכיזין צחות מקומות שהן נמשכין
 והולכין אפי' ציומי תשרי אכל צחות
 מקומות שנמשכים ומתרחצים יותר
 מהגשמים כל היכא דאיכא למיחש
 שרצו הנוטפין על החולין אין טובלין
 בהם אכל היכא שרצו וזולין על
 הנוטפין אפי' צחות מקומות שלא
 היה הולך שם מתחלתו טובלין לו
 והיינו ה"ה דר"א צר לזוק שהעיד
 על החולין שרצו על הנוטפין ששכרין
 ומטהרין צוחליו ובודאי אפי' במקום
 שנתרצה קאמר דאי צחות מקום
 צלצל שהיה מהלך מתחלתו מן
 אסכרת"י פשיטא דהיי מוסק אדעמין
 שגים או שלשה טיפי מים יפסלו
 פרט מלגטול צו אלא ודאי כדאמרן
 וזהו דעת הראשון ד"ז: אבל דעת
 הרמב"ם ז"ל דכי קתני בכל הני
 דאע"פ שרצו עליו נוטפין דיני כמעין
 דוקא כשרצו המים צגומת המעיין
 עלמנו שסס הוא חשיבות מימינו
 ומצטלים כל המים הצאים עליהם
 אכל רצה במקום משך הנהר למטה
 כל שרצו נוטפין על החולין נפסל
 כולו ולפי זה אמיא ממירא דשמואל
 כפשטה דאין המים מטהרין צוחליו
 אפילו בצמצע הנהר במקום שהיה
 מהלך צו בתחלה אלא פרט ציומי
 תשרי צלצל וכפי מה שפירש' למעלה.
 ולפי זה הא דמפליג צומספתא צין
 נמרח ללא נמרח צ"ל דלריצה
 צגומת המעיין קאי דאפי' הכי כל

פירוש הרא"ש

שביה. עור לטן עליו:
 דרא קני. דעה: שמשכח
 לבורו. עלומיו קל דרש
 שנעלם ממנו למודו:
 תליסר אפי' הילבא.
 צ"ג פניס היה שונה
 הלכות: אהי עשית
 לחייל. כל המלמד חזרו
 תורה (נפישוין ז"ל):
 כאילו עשאו דמתי
 ואת הנפש אשר עשו
 בחזקו: הווא בריא גבוה.
 אלס גדול וגבוה: רביב
 גירדנא וטרא. פרד
 קטן: אספוט. נבל כמו
 וימא ככ"ן חוץ סיוטא
 צמלמה: אקרוסא.
 פכרדע: שחלצתו חמה:
 דיבורא קשיא לעינא. וכן
 נמי למיחש הראש שטבע
 אחד להס: פרונוקא.
 שלם:

שרצו נוטפין אינו מטהר אלא במקום שהיה מהלך מתחלתו אכל במקום שנתרחצ אינו מטהר אלא באשזרון. ואע"ג דאיכא למימר
 איפכא דלריצה בהמשך הנהר קאי אכל ריצה צגומת המעיין אפי' צנתרחצ כשר מינקט לחומר א עדיף ועוד דמשמע דתוספתא לגומא
 דמתני' קיימא. מיהו סהדומא דרבי אלעזר צר לזוק אפי' לפי שיטה זו ודאי משמע דאפי' המקום שנתרחצ הנהר קאי דכל שרצו וזולין
 כשר דאיכא למימר דלריצה במקום משך הנהר קאי ואשמעינן רבותא שאע"פ שלא ריצה במקום גומת המעיין אלא במקום שנמשכו מימינו
 כשר דאכתי פשיטא וכו' ג' טיפי מים יפסלו פרט: תנן במס' מקראות (פ"ה מ"ה) הנוטפין שעשאן וזולין כלומר שהמשיכו שומך אפי' מקל אפי'
 קנה ואפי' צו אפי' וזה כלומר גודר צפניהם צאלו והו להו כאשזרון ומטהרין ר' יוסי אומר אין מוחליין צדצר המקבל טומאה כלומר אין עושין
 צו גדר וק"ל כר' יוסי ותנן נמי (סס מ"ד) שהימים מטהרין צוחליו ותנן נמי (פרה פ"ח מ"ט ומקראות פ"ה מ"ח) המים המוכין פסולין למי חטאת וכשרין
 לטבילה ומטהרין צוחליו ואלו הם המים המולוחין והפושרין: ושטיה. עור לאכול עליו: וזלא רצב. שמן: דלא קני דעה מה קנה.
 מה יועיל לו כל מה שיקנה: חוזר לימי עלומיו. חוזר לימי עלומיו. חוזר לימי עלומיו. חוזר לימי עלומיו. חוזר לימי עלומיו. חוזר לימי עלומיו. חוזר לימי עלומיו.
 רוטפש. נוטריקון רטוב ופש: לומר דמשפח למודו. ימי עלומיו קריש מעיין העלמה: הכביד עליו למודו לשכחו: טלס
 עשירי אפי. צ"ג פניס: קלרא. כובס: נמשפט עמדו היום כי הכל עבדיך. כיון שלמשפטין עמדו שהגיע קלס לעומת הכל עבדיך לקיים
 את דבר המשפט: שכיב הווא גברא גבוה. אדם שהיה גבוה כלומר ארוך: רכיב גירדנא וטרא. רוכב פרדה קטנה: פיסורא. גשר:
 איספוט. אחזתה רוח שנות לאותה פרדה והשליכתו צהר. איספוט מלשון סטיא רוח של שגעון וכדאמר צעלמא סיוטא הוא דנקטיה (צ"ק א:):
 אקרוסא. פכרדע: שחלצתו חמה כאלס המודיין שע"י כל ז"ן שעליו נקרא חלון: לאפוקי הא דסינא. דסינא ליה לשמואל
 כי הך צרייתא דאין מבקרין להך דקא מני ודשמואל נמי לאפוקי הני: משום כיסופא. דוימינן שררץ לנקציו ומכסיף: דפרונקא.
 שלם שעל ידו מתיס: (ג' כחיוא ליקולא. הוין שפציב הדקל ששומרים אותו מצהמות ומות: סרייקא. שרייקא מושל עובלי חולין לו טרייקא:
 חוולא דשערי. שעורים קלופים: דריש נפיא. צורסת בתחלת הרקקת הנפה: צורסת. מיבה אחת כשמי מיצות צור דס. והוא חולין שמקלה דס
 מלמטה: אין מבקרין אותו. משום דוימינן דלרץ לנקציו ומלערי ליה: ואין מוכיזין שמו. לומר פלוגי חולה חולי צורסת דלאו לשון נקיה הוא:
 רשומא

מא
 א מ"י פ"ד מהל
 אכל הלכה ה סמ
 עשין מ"ד כ' טו"ע י"ד
 ס' שלה סעי' ח:

תוספות

שביה. עור מנובל
 שאולין עליו וטשאן אותו
 עוברי דרכים עמס: דרא
 ביה. שיש צו דעה:
 דא לא קני. דעה מה
 קני: הסולח לכל עובי
 הרופא לכל תחלואי:
 חוזר לימי עלומיו. דכרי
 החולה כשמתרפא יותר
 מלפני תחלה: תליסר
 אפי' הילבא. צ"ג פניס
 אכל הלכות משה: אתה
 עשית את חייל. כלומר
 למדת לו: למשפטיך.
 כלומר כשעמדו ציומך
 למשפטין הכל עבדים
 להביא עליהם מה שזית:
 גברא רבה. אלס גדול:
 פרד
 קטן: איספוט. נבלת.
 כמו' קמא טיוטא
 נקטיה צכא קמא דק
 א: אקרוסא. פכרדע:
 שחלצתו חמה. שהחוק
 מנימומו ועדיין הוא חולה:

רפואה נפש חגס. ונפש דקמני פירושו ר'ן דלאשכחן אס' יש את נפשכס (בראשית כג). כלומר שמרפאהו צ'ר'ן לבו ולא בשכר. ומתוקמא מתני' שבנכסי חולה אסורין על הרופא: **אלא רפואה נפש גופו.** ומתוקמא שבנכסי רופא אסורים על החולה ומשום הכי לא ירפא בהממו וכשיש שם רופא אחר דאי לא שרי לרפואתה דהא תנן ממוזר לו אצידמו ואין לך השצה גדולה מוזה אלף דאי כשיש רופא אחר עסקינן ואפילו הכי מרפאהו רפואת נפש דהיינו גופו לפי שלל מן הכל אדם וזכה להתרפאות והכי איתא בירושלמי: **אצל אומר** לו סם פלוני יפה לה סם פלוני רע לה. דכיון דליהו לא יתיב ההוא סם עליה שרי דהנאה ממילא אחיא. ומיניה דברפואת גופו אפילו לשום הסס צידיו שרי. ומיניה דוקא שיהא משל מודר אצל משל מדיר לא דאפילו היכא דאין לו למודר ממנה שיתרפא דמנהו קא עביד אפי' הכי כיון דיהיב ליה מיליניה מיד ליד אסור כי התיב דהא מודר הנאה ממצידיהו דבעי שיניח על גבי הסלע אצל לא שיתן מידו לידו ממש וכמו שכתבתי למעלה (דף לט:). ומיניה היכא דחולה אסר על עצמו נכסיו של רופא אפשר דאפילו הסס של רופא שרי דמן חיותיה לא אחריה: **בתנאי** ורוחץ עמו באמצעי גדולה. שכיין שהיא גדולה אין המים עולין על זה שבציל חצירו אצל לא באמצעי קטנה שמתוך שהיא קטנה כשרוחץ עמו מעלה המים עליו ומנהיהו: רבי יהודה אומר צימוט **החמה.** מילתא דתנא קמא מפרש ואולי. דכי קאמר וישן עמו צימוט דוקא צימוט החמה שאינו נהנה צימוטו אצל לא צימוט הגשמים מפני שהוא מחממו ומנהיהו כדכתיב (קהלת ד) **אם נשכבו עיני וחס להם:** צימוט עמו על המים. אפי' צימוט הגשמים דכי האי גוונא ליכא חימוט: **ואוכל עמו על השולחן.** ולא גזרינן דילמא אכיל ממנתיא דחצריה: **אצל לא מן הסמחוי.** אס נותנים לשיניהם קערה צימד שאס האחד אוכל מעט והשני הרבה נמלא מהנהו משל חצירו: **אצל אוכל עמו מן הסמחוי החווה.** שחזר לבעל הבית שהתמחו גדול כל כך שאין יכולין לאכול כל מה שצרכו ומותרה חוה

תוספות

בי חזירא לדיקלא. שמות ספידי לקל מנין עליו דקל' לנני' טורקיא: דריש נפיא. סולת של שוריים: ואין מוציין שמו. לפי שממנייה חולה המורה: בור דם. בור נוע דס מתחמיט: איליא רפואת נפש בחנם. מייה נכסיו חולה אסורין על הרפוא לך סכר אסור: אלא רפואת נפש גופו. ומייה נכסיו רופא אסורים על החולה ורפואת גופו מותר גוטלין עליו סכר ומנהו קעביר: במוזר מוזן איליא רפואת נפש בחנם. ללא מנהו קעביר רופא קטנה ליה אף כי אין נטילין עליה סכר ולא היה כמו מוזר אצידמו דמנהו הסידי לו אצידמו אצל אילו מנהו קעביר לו רופא אסור: אצל אוכל עמו מן הסם פלוני יפה לה דייבור שרי לאחיו ולהאחיו מדיבורו וירא רפואת נפש גופו דמייה נכסיו חולה אסורין על הרפוא ושרי לנכסו צימוט דמן חיותו לא אצידמו אצל לא רפואת בחמה דמנתיא מדריתס הרגל אפי' גבי זורך בהממו אצידמו דלא עיל אצל אומר לו לא צימט אלא בשוק ולפי' הלשון נוח טפי לפי' זה אחאי נקט אומר אפי' לרפואת בהממו צידוע שלא צימוט שרי ומו דמני לנפולו זין גופו לנכסו מן: תנאי לא ירחין בין בגדולה בין בקטנה. קאי אמצעי: גדולה. אס צימוט הגשמים וכו' ש צימוט החמה וקטנה צימוט החמה אצל לא צימוט הגשמים: מדיע בקבוצה שמתאחר שזיטו אלא מויה לא מיתהי מניה: מן התמחו החווה לבעל הבית. פי' צימוט: בקרוב בי"ע לא פליגי דאסור. דמרפא ליה לארעא קמיה ויחיל לחפור בה יתר:

פירוש הרא"ש

בי חזירא לדיקלא. סבי הגדל סביה דקל' שטנין על הקל: בתרייקא לנפיא. טרייקא הוא סם עשוי מתערוב המינין: חושלא דשערי. שעורים קלופים: אין מוציין שמו. אלא מנייה חולה: רפואת נפש בחנם. שאס עושה מנפשו ומלגונו בלא קבלת סכר דמנהו קא עביד ולא מניה ליה כיון דאין נטול עליה סכר: רפואת נפש גופו. ומשכתי רופא אסורין על החולה דמנהו קא עביד ואין נטילין עליה סכר: רפואת נפש גופו. ומייה נכסיו חולה אסורין על הרפואה ושרי לנכסו צימוט דמן חיותו לא אצידמו אצל לא רפואת בחמה דמנתיא מדריתס הרגל אפי' גבי זורך בהממו אצידמו דלא עיל אצל אומר לו לא צימט אלא בשוק ולפי' הלשון נוח טפי לפי' זה אחאי נקט אומר אפי' לרפואת בהממו צידוע שלא צימוט שרי ומו דמני לנפולו זין גופו לנכסו מן: תנאי לא ירחין בין בגדולה בין בקטנה. קאי אמצעי: גדולה. אס צימוט הגשמים וכו' ש צימוט החמה וקטנה צימוט החמה אצל לא צימוט הגשמים: מדיע בקבוצה שמתאחר שזיטו אלא מויה לא מיתהי מניה: מן התמחו החווה לבעל הבית. פי' צימוט: בקרוב בי"ע לא פליגי דאסור. דמרפא ליה לארעא קמיה ויחיל לחפור בה יתר:

כי חזירא לדיקלא. כמו האטד שמקיף הדקל ומגין לפירות שאין יכולים למשמש בו כך מגינה על גופו של אדם: **טוריקי.** מיידיקא בלע"ז: **חושלא דשערי.** שעורים ישנים קלופים: **דריש נפש.** שמדובקין בצפה ובצבירה כשמרקדין בסן: **בורדס.** צממין שישלוב שיוצא כל שעה כמעין הנובע שאין לו שוליים ויאלו ממנו כל המים. ואית דלמרי בורדס צמ"ס כמו צור שנובע דס. ואית דלמרי מכה שקורין צו"ן מלנ"ט שיוצא גומי הימנו דס: **מפני שהוא כמעין נומי.** שקופץ מזה לזה ויש בו סכנה להזכירו: **נהיבי קטנין.** מתני' ומרפאו רפואת נפש: **חגס.** כלומר שאין לו הנאה אלא שמחויק לו טובה צנפשו: **רפואה נפש גופו.** שאס חלה המדיר מותר למודר לרפואתו דלאמריין לעיל: **ללא אצידמו מן חיותיה:** רפואה ממוזר. שאס חלה בהממו אסור לרפואתה משום דקמניה ליה: **אצל אומר** לו כו'. דלמריה ולא כלום היא: **בתנאי** ורוחץ עמו. המודר על המדיר: **אצל לא בקטנה.** עמו דקא מפשי מיא מיניה ומפשי נמי הצלל: **אצל לא מן הסמחוי.** צימד מפני שמרבה בעל הבית שבצילו: **אצל אוכל עמו מן הסמחוי החווה.** לבעל הבית דמפרש בגמרא שדרך לאכול מעט ומחזירו לבעל הבית שיש להן מאכליין הרבה וכיון דאין אוכל אלא מעט ומחזיר המותר לא מיתהי מיניה כלום אפי' אס אוכל חצירו פחות הימנו לא מיתהי דהא אינו אוכל אלא מעט והמותר מחזור. ע"א לא יאכל עמו מן התמחו לדרך בני הסעודה לאחר שאכלו כפי שזבען מלניעין המותר ונושאים עמם לנתיח דהסס לא יאכל עמו דשמא אחד מהן אוכל פחות מחזירו ולכשיצאו מותרין לנתיח חולקין בשוה ומנאלו זה משתכר צמה שאכל חצירו פחות ממנו אצל אס דרך בני הסעודה לאחר שאכלו מחזירין מותרין לבעל הבית ושבו אין מוסיפין בקערות ומותר לאכול עמו: **בתנאי** לא יאכל עמו מן האכוס לפני הפועלים. כלי גדול שנותן בו בעל הבית ירקות שאוכלין בו הפועלים יחד ומשום טעם דתמחו: ולא יעשה עמו צאנון. שלא יעמוד עמו צמנה אחת מפרש צמני:

הגהות הב"ח

(א) גבי בקרוב לא פליגי דאסור דקא מרפי לה לארעא קמיה כי פליגי ברחוק כ"ל סבר גזרינן רחוק משום קרוב ורבנן סברי כ"ל: (ב) רש"י ד"ה בקרוב כ"ע וכו' לעודר הס"ד ומינות דקא מרפאל כי ממחך ואח"כ כ"ל ד"ה דקא מרפאל:

גליון הש"ס

בהר"ג ר"ה אלא רפואת ב"י דהא תני וכו'. מיתהי הא שם אין טעם למשום מנהו רשאי ליהות אלא משום דתמן לו אס עלו ומנוע רק להחריט ליעט וכו' ממהו א"י ולא מקמי מהנהו וזו ש"ן בצבירה דהשכחו אינו משתכח להצבירה עממה אלא דמוע חזרים ליעט אצל הכא דבהממו חולה ואלו מרפא איתא עמו צמני נכסיו ועוד מופטס בהממו ואסור וכו': בהר"ג ר"ה אצל אומר לו וכו'. דמן חיותיה וכו'. דלעיל על טע"א:

לעיו רש"י

תרייקא. א. הרייקא (תירפה נגד אוס נכסים). ב. מ"ן מ"ט. דלקת שקריה מוגלתית.

מוסף רש"י

דרפואת נפש בחנם. לומר מעלמו ומנפשו הוא עושה. כמו (בראשית כג) אס יש את נפשכס (ע"ז כו). באמצעי. כל שיחתיין בו דגוף ומיניה מו: אס כיון צריכה עשויה בקרקע שהמים נכנסים שם ומאחרי (שבת טו). אבל אס מן התמחו. שמת יתן סם הבית חמיכה יפה לכבוד שמעון ויאלתו שיהיה ומנאל שנהיה ראוין לשמעון (ראשית בשוח). ההודר לבע"ב. שחזר אכלו האורחין מביאין המותרות שעשו לבעל הבית ואס בלא המדיר והמותר אחר שאלקו המותרות מפני האורחין. מותר שאכלו שיהיה בקערה אחת ממותן מותרות. דלאחיו מותר לא עבד שום ריבוי (סו).

